

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 86/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom, Zámocká 28, Stropkov, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 18Er/853/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 18Er/853/2010 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Prešov **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Prešov **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **902,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18Er/853/2010. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v napadnutom exekučnom konaní vo veci vymoženía sumy 7 316,91 eur s príslušenstvom v prospech oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 06091/10 z 21. júla 2010, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava.

3. Dňa 18. novembra 2015 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na odklad a zastavenie exekúcie z dôvodu, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok ako tzv. „paakt“ vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky).

4. O tomto návrhu sťažovateľky exekučný súd dosiaľ nijako nerozhodol. Sťažovateľka sa o stave napadnutého konania informovala celkovo 33 písomnými žiadosťami doručenými exekučnému súdu v období od 27. augusta 2018 do 13. októbra 2023 bez toho, aby dostala akúkoľvek odpoveď.

5. Napokon sťažovateľka podala 10. decembra 2024 sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti nedostala sťažovateľka žiadnu odpoveď.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka, že okresný súd v napadnutom konaní ani do dnešného dňa, t. j. po vyše deviatich rokoch od doručenia, nerozhodol o návrhu na odklad a zastavenie exekúcie, čím porušil označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru.

7. Podstatou a zmyslom sťažovateľkinho návrhu na odklad a zastavenie exekúcie bolo docieľiť ochranu jej majetkových práv. Pohľadávka oprávneného je založená na „paakte“ ako exekučnom titule, pričom oprávnený si je vedomý neprijateľnosti rozhodcovských doložiek a neprípustnosti rozhodcovských rozsudkov a majetkových nárokov z nich vyplývajúcich, keďže už boli mnohokrát súdmi judikované ako neprijateľné, resp. plnenia z nich mu súdy v exekučných veciach nepriznali.

8. Rozhodovanie o zastavení exekúcie v spotrebiteľských veciach nie je skutkovo, procesne a ani právne zložitú. Návrh na odklad a zastavenie exekúcie je koncipovaný takou formou, aby exekučný súd mal k dispozícii všetky relevantné skutočnosti a podklady potrebné na rozhodnutie vo veci.

9. Vzhľadom na individuálny význam a spoločenský význam skrz neprijateľnosť rozhodcovskej doložky a neprípustnosť exekúcie z titulu rozhodcovského rozsudku možno konštatovať tzv. kvalifikovaný zbytočný prieťah, t. j. priam odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Okresnému súdu pritom nič nebráni, aby vo veci rozhodol v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov.

10. Okresný súd v exekučnej veci fakticky koná viac ako 14 rokov, z toho viac ako 9 rokov o jej návrhu na odklad a zastavenie exekúcie. Intenzita porušenia označených práv je daná práve dĺžkou napadnutého konania, ktorého predmet nie je právne ani skutkovo zložitý. Sťažovateľka v exekučnom konaní pociťuje výrazné stresové vypätie, čo vyplýva aj z toho, že proti nej stojí oprávnený ako ekonomicky, právne a spoločensky silnejší protivník, ktorý má podporu aj zo strany štátnej moci v osobe súdneho exekútora, ktorý vykonáva jednotlivé úkony exekučného konania.

11. Všetky uvedené okolnosti odôvodňujú aj priznanie finančného zadosťučinenia, pričom sťažovateľka sa domáha sumy 100 eur „za každý začatý rok prietahov“, čo spolu predstavuje 1 000 eur.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 86/2025-11 z 13. februára 2025 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1 SprO/166/2025 zo 4. marca 2025 odkázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne. Zákonná sudkyňa uviedla, že okresný súd uznesením z 21. januára 2025 zastavil exekúciu a rozhodol o náhrade trov konania. Uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2025. Zákonná sudkyňa poukázala na to, že do funkcie sudkyne bola vymenovaná 26. novembra 2024, keď jej bola pridelená aj predmetná exekučná vec. Návrh sťažovateľky na odklad a zastavenie exekúcie boli okresnému súdu doručené pred tým, ako jej uvedená exekučná vec bola pridelená. Považovala za vhodné uviesť, že v senáte „50Er“ je veľké množstvo nevybavených exekučných vecí (námietky proti upovedomeniam o zastavení exekúcie, staré exekúcie, odvolania proti rozhodnutiam súdu, námietky alebo návrhy na priznanie trov exekúcie). Z uvedených dôvodov nemožno objektívne konať a rozhodovať v primeranej lehote vo všetkých veciach.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní okresného súdu a sťažovateľky, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

15. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní, pričom sťažovateľka namieta nečinnosť exekučného súdu pri rozhodovaní o jej návrhu na odklad a zastavenie exekúcie doručenom okresnému súdu 18. novembra 2015.

16. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

18. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

19. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

20. Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

21. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že napadnutým konaním je exekučné konanie, v ktorom ide o vymożenie peňažného plnenia. Svojím charakterom sa nevymyká bežným exekučným konaniam s týmto predmetom. Exekučné konania ako také je spravidla potrebné považovať za konania po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke pomerne jednoduché. O spore účastníkov exekučného konania totiž bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom na nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia

práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule. V napadnutom konaní ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej alebo právnej zložitosti veci. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľku nejde o privilegovaný typ konania, v ktorom by sa vyžadovala osobitná rýchlosť konania súdu.

22. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľky, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prieťahov v napadnutom exekučnom konaní.

23. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, je postup exekučného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

24. Sťažovateľkou namietaný postup exekučného súdu sa týka jeho nečinnosti pri rozhodovaní o jej návrhu na odklad a zastavenie exekúcie. Predmetný návrh bol doručený okresnému súdu 18. novembra 2015, pričom okresný súd o ňom rozhodol 21. januára 2025, t. j. po uplynutí 10 rokov a 2 mesiacov. Okresný súd vo svojom vyjadrení svoju nečinnosť nijako neodôvodnil okrem odkazu na veľký počet nevybavených exekučných vecí.

25. Pokiaľ ide o odkaz zákonnej sudkyne na vysoký počet pridelených exekučných spisov, ktorý možno vnímať ako obranu okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. Vocaturo proti Taliansku, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A č. 206-C, § 17; Cappello proti Taliansku, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A č. 230-F, § 17; sťažnosť vo veci Bieliński proti Poľsku, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, § 46).

26. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd bol v napadnutom exekučnom konaní pri rozhodovaní o návrhu na odklad a zastavenie exekúcie nečinný v rozsahu 10 rokov a 2 mesiacov bez toho, aby existoval objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil uvedené obdobie nečinnosti, prípadne aspoň jej časť. Exekučný súd teda nezvolil taký procesný postup,

ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky ako účastníčky napadnutého exekučného konania, hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná alebo iná objektívna príčina. Nečinnosťou exekučného súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

27. V čase rozhodovania ústavného súdu okresný súd rozhodol o zastavení napadnutého exekučného konania, pričom uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2025. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľky, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku nálezu).

28. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

29. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur, ktoré odôvodnila v bode 11 tohto nálezu.

30. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech exekučného súdu hodnotil predovšetkým jeho nečinnosť v rozsahu 10 rokov a 2 mesiacov týkajúcu sa jednoduchého procesného úkonu (rozhodovanie o návrhu na odklad a zastavenie exekúcie) bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu, ktorý by aspoň čiastočne legitimizoval uvedenú nečinnosť. Z tohto hľadiska exekučný súd predĺžil obdobie právnej neistoty sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní, v ktorom oprávnený proti nej uplatňoval zaplatenie peňažného plnenia. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sťažovateľkou požadovanej sume 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

32. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 902,96 eur.

33. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľke priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava

zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Právny zástupca si vyúčtoval odmenu za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2024 a jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2025. Ústavný súd preto vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 356,98 eur, a zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur a zo sadzby za náhradu hotových výdavkov za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur, čo spolu predstavuje sumu 385,84 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane (priložené rozhodnutie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právneho zástupcu sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri jednom úkone právnej služby realizovanom a vyúčtovanom do 31. decembra 2024 použil ústavný súd sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %, t. j. v sume 71,40 eur, a pri ďalšom úkone právnej služby realizovanom a vyúčtovanom po 1. januári 2025 použil ústavný súd sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %, t. j. v sume 88,74 eur. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľky takto zvýšil celkovo o sumu 160,14 eur (71,40 eur + 88,74 eur). Hodnota náhrady trov konania teda predstavuje sumu 902,96 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

34. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu